

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 20. ožujaka 2022.

[Multimedia]

Draga braćo i sestre, ugodnu vam nedjelju želim!

Na sredini smo korizmenog putu i danas Evanđelje na početku predstavlja Isusa koji komentira neka aktualna zbivanja. Dok je još uvijek živo sjećanje na osamnaest ljudi koji su poginuli pri rušenju kule, pripovijedaju mu o nekim Galilejcima koje je Pilat ubio (usp. *Lk* 13, 1). Ima jedno pitanje koje kao da prati te tragične vijesti: tko je kriv za te strašne događaje? Možda je krivnja tih ljudi bila veća od krivnje drugih ljudi te ih je Bog kaznio? To su pitanja koja su uvijek aktualna; kada nas vijesti iz crne kronike čine potištenima i osjećamo se nemoćno pred zlom, često nam dođe da se pitamo: je li to možda Božja kazna? Je li On taj koji šalje rat ili pandemiju da nas kazni za naše grijeh? Zašto Gospodin ne intervenira?

Tu nam valja paziti: kada nas zlo pritišće u opasnosti smo da izgubimo lucidnost i, da bismo pronašli jednostavan odgovor na ono što ne možemo objasniti, krivnju na kraju svalimo na Boga. Mnogo puta otud dolazi ružna i loša navika bogohuljenja. Koliko puta pripisujemo njemu svoje nesreće, pripisujemo nesreće svijeta njemu koji nas, naprotiv, uvijek ostavlja slobodnima te dakle nikada ne intervenira tako da nešto nameće, nego isključivo tako da nudi; njemu koji nikada ne pribjegava nasilju i, štoviše, pati za nas i s nama! Isus, naime, odbija i odlučno pobija ideju pripisivanja naših zala Bogu: ljudi koje je ubio Pilat i oni koji su umrli pod kulom nisu bili ništa više krivi od drugih i nisu žrtve nemilosrdnog i osvetoljubivog Boga, koji ne postoji! Zlo nikada ne može doći od Boga jer on „ne postupava s nama po grijesima našim“ (*Ps* 103, 10), nego po svom milosrđu. To je Božji način. Ne može s nama drugačije postupati. Uvijek se prema nama odnosi s milosrđem.

No, umjesto da svaljujemo krivnju na Boga, kaže Isus, moramo se zagledati u sebe same: grijeh je

taj koji donosi smrt; naši egoizmi su ti koji razaraju odnose; iz naših pogrešnih i nasilnih odluka oslobađa se zlo. Gospodin tada nudi pravo rješenje. Koje je to rješenje? *Obraćanje*: “Ako se ne obratite – kaže – svi ćete tako propasti” (Lk 13, 5). To je hitan poziv, osobito u ovo vrijeme korizme. Prihvatimo ga otvorena srca. Obratimo se od zla, odrecimo se grijeha koji nas zavodi, otvorimo se logici evanđelja, jer tamo gdje vladaju ljubav i bratstvo, zlo više nema moć!

Isus, međutim, zna da nije lako obratiti se i želi nam u tome pomoći. On zna da mnogo puta upadamo u iste pogreške i iste grijeha; da se obeshrabrimo i da nam se možda čak čini da je naše predano zalaganje oko dobra uzaludno u svijetu u kojemu kao da vlada zlo. Zatim nas, nakon svog apela, ohrabruje prisposodobom koja govori o Božjoj strpljivosti. Moramo misliti na Božju strpljivost, strpljivost koju Bog ima prema nama. Nudi nam utješnu sliku smokve koja ne donosi plod u svoje vrijeme, ali koju se ne siječe: daje joj se više vremena, drugu priliku. Sviđa mi se misliti da bi bilo lijepo ime za Boga „Bog druge prilike“: on nam uvijek daje drugu priliku, uvijek, uvijek. Takvo je njegovo milosrđe. Tako Gospodin čini s nama: ne odvaja nas od svoje ljubavi, ne obeshrabruje se, ne umara se nježno nam iskazivati povjerenje. Braćo i sestre, Bog vjeruje u nas! Bog se uzda u nas i prati nas strpljivošću, Božja strpljivost s nama. Ne obeshrabruje se, nego uvijek polaže nadu u nas. Bog je Otac i gleda te kao otac: kao najbolji otac, ne gleda rezultate koje još nisi postigao, nego plodove koje još možeš donijeti; ne mari za tvoje nedostatke, nego potiče tvoje mogućnosti; ne zadržava se na tvojoj prošlosti, nego s pouzdanjem ulog stavlja na tvoju budućnost. Jer Bog nam je blizak, On nam je blizu. Božji stil – ne zaboravimo – je blizina, on je blizu, s milosrđem i nježnošću. I tako nas prati Bog: blizak, milosrdan i nježan.

Zamolimo stoga Djevicu Mariju da nam ulije nadu i hrabrost i da u nama rasplamsa želju za obraćanjem.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Ne prestaje, nažalost, nasilna agresija protiv Ukrajine, besmisleni pokolj gdje se svakodnevno ponavljaju pustošenja i zvjerstva. Za to naprosto nema opravdanja! Molim sve međunarodne aktere da se istinski založe kako bi se zaustavio ovaj oduran rat.

I ovaj su tjedan rakete i bombe padale na civile, starije osobe, djecu i trudnice. Otišao sam posjetiti ranjenu djecu koja su ovdje u Rimu. Jedno je dijete bez ruke, drugo je ranjeno u glavu... Nevina dječica. Mislim na milijune izbjeglih Ukrajinaca koji su morali pobjeći ostavivši sve za sobom i osjećam veliku bol zbog onih koji nemaju uopće mogućnost pobjeći. Toliki djedovi i bake, bolesni, siromašni, oni koji su odvojeni od članova svojih obitelji, tolika djeca i krhke osobe ostaju umrijeti pod bombama, bez mogućnosti da prime pomoć i bez mogućnosti da nađu sigurnost čak ni u

skloništima od zračnih napada. Sve je to neljudski! Štoviše, to je svetogrđe jer je okrenuto protiv svetosti ljudskog života, osobito nezaštićenog ljudskog života koji treba poštivati i štititi, a ne ubijati, koji je ispred svake strategije! Ne zaboravimo: to je nehumana i svetogrdna surovost. Pomolimo se za sve one koji trpe.

Tješi me to što stanovništvu koje je ostalo pod bombama ne nedostaje blizina pastirâ, koji u ovim tragičnim danima žive evanđelje ljubavi i bratstva. Čuo sam se ovih dana telefonom s nekima od njih, kako su blizu Božjem narodu. Hvala, draga braćo, drage sestre, na tome svjedočanstvu i konkretnoj potpori koju hrabro pružate tolikim očajnim ljudima! U mislima mi je također netom imenovani apostolski nuncij, mons. Visvaldas Kulbokas, koji je zajedno sa svojim suradnicima ostao od početka rata u Kijevu i svojom prisutnošću izražava moju blizinu mučeničkom ukrajinskom narodu. Budimo blizu tom narodu, zagrlimo ga ljubavlju i konkretnim zauzimanjem i molitvom. Molim vas, nemojmo se naviknuti na rat i na nasilje. Nemojmo se umoriti u velikodušnom primanju i prihvaćanju, kao što se to i čini: ne samo sada, u ovim izvanrednim okolnostima, već i sljedećih tjedana i mjeseci koji dolaze. Jer vi znate da se isprva svi trudimo svim silama ali kasnije navika nam pomalo ohladi srce i zaboravimo ih. Mislimo na žene i djecu oko kojih nakon nekog vremena, kako su bez posla, odvojeni od svojih muževa i očeva, počnu kružiti „lešinari“ društva. Zaštitimo ih, molim vas!

Sve zajednice i sve vjernike pozivam da mi se pridruže u petak, 25. ožujka u svečanom činu posvete svijeta, a posebno Rusije i Ukrajine, Bezgrešnom Srcu Marijinu, kako bi ona, Kraljica mira, izmolila mir svijetu.

Pozdravljam sve vas, Rimljane i hodočasnike iz Italije i raznih zemalja. Posebno pozdravljam vjernike iz Madrida, međunarodnu skupinu „Agora stanovnikâ Zemlje“, liječnike i spasioce Hitne službe 118, članove Katoličke karizmatske obnove „Charis“ – koja je jedina službeno priznata, „Charis“, ne drugi, te članove Fokolarinskog pokreta. Pozdravljam Mali zbor Antoniana iz Bologne s orkestrom Državne policije, Zbor „Ensemble Vox Cordis“ iz Fornovo San Giovanni, Zbor „San Vincenzo Grossi“ iz Pizzighettonea, djecu iz Angere, Sesto Calende i Ternate, sudionike hodočašća biskupije Asti i vjernike iz Venecije i Sassarija.

Želim svima ugodnu nedjelju. Ne zaboravite, molim vas, moliti za mene. Dobar tek i doviđenja.